

Düşlenmiş İmgeler Dünyası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Ağustos 2015

Kaygı addedilen ne çok olgu uzağında durmaya çalışsak da ister istemez müdahil olduğumuz.

Sırnaşık bir eylem aslında yaratılan o hicap: Bir yükün tasviri kadar ağır mı yoksa pamuk kadar engin bir hacmi olan bir yanılgı mı?

Hadi, söyleyin bir kilo pamuk mu ağırdır maliki olduğumuz ruh mu?

Derinlerin ulaşılmazlığında aslında kopan şu kasırga her ne kadar günlük güneşlik olsa da gök kubbe ki sanırım Yaratıcının gönül odası olduğundan her başımızı kaldırdığımızda gözümüze çalınan o mavilik sonsuza giden bir mihrap kadar bir ucunda biz bir ucunda Tanrı.

Meleklerin varlığı aslında yüreğin ağırlığını paylaştığımız hele ki her incinişimizde içimizden geçen o "ah". Mazlum olmak belki bu yüzden fazla hicap duyulması bir duygu değil çünkü gerçek o ki yine yanında Tanrı o ezilen yüreğin.

Bir dokunup bin ah işitemezsiniz inanın ki zira her birini ekledikçe birbirine göğe merdiven yapmaktayım ve asılıyım en ucunda eninde sonunda ulaşacağıma kani olduğum o bilinmezlik iken aidiyet duygumu pekiştiren.

Ucu yanık mektuplarımı okuduğunu biliyorum Tanrı'nın ve sitem ettiğini de her yanışımda bu yüzden algılarımı asla kapamıyorum her ne kadar gizil kimliğimin tanıklığında yol alsam da gönülden gönüle her ne kadar hissetmese de zaman zaman aşkın erbabı dostlarım.

Salkım saçak ne varsa çoktan sallantıda gittiğinden beri son yolcu. Bir sonraki kim bilemem lakin bildiğim bir şey var ki yol çok uzun bu yüzden nöbetteyim gece gündüz her ne kadar sakil ve sefil hissetmeme sebebiyet verilse de.

Raks eden bilinçaltı güdülerin eşliğinde ayrıştırdığım onca çer çöp miadı dolan bir gönlün arka perdesinde konuşlandığı satırlarda ayan beyan haykırmakta adımı. Her ne kadar duymazdan gelsem de çığırtañan Çingene kadınları hep ama hep aynı şarkıyı söylemekte. Bir derken iki derken yirmi dört saat kulaklarımı çınlatan. Bu yüzden adımın geçtiği her şarkıda meşk ediyorum: Kâh derviş ruhum kâh çarpıtıldığım tüm o imgeler ile donattığım gönül bahçemde bir aşağı bir yukarı arşınıyorum yolu.

Kelimelere sığındığım her yeni gün biliyorum ki miracım.

Sustuğum her saat biliyorum ki mizacıma çok aykırı.

Aykırı bir düşün kaçınıcı perdesi kestiremez oldum inanın ki bu yüzden rakamlarla ilişigimi kestim oysa sayılar hep ilgi alanım olmuştur. Belki önümdeki T cetveli ya da hacmini hesapladığım o bulut yığını ve devleşen kaygılarım git gide yaklaştığım o edim yüklü döngü.

Akil yürüttüğüm her problemde karşılaştığım bilinmezlik katsayısı belki de içimdeki çocuğu sabit değişken kılan. Sağ elimde kırmızı bir balon sol elim annemin kucağında ve ıslak gözlerimi kırıştırırken gözümü alamadığım o alacakaranlık kuşağı bin bir hayaletin cirit attığı bir imge yığını olsa da adlandıramadığım ne çok ölçüt önce ruhumu saran sonra evreni ve nihayetinde yalıtıldığım birliktelikler. Edimlerim hatta mahkûm edildiğim zaruretler ve kıyısında hüznün ellerimle yıktığım kumdan kaleler ve asil şövalyeleri ardına gizlenmiş Kaf dağının ben nöbette iken bir türlü gelmek bilmeyen.

Ellerimle çizdiğim o yolun kaçınıcı dönemeci kim bilir görmekten hicap ettiklerimle yolumun kesiştiği ve sadece bir ağaç kovuğuna sığınmak kadar olağan benim için gerisin gerisin kaçmak.

Nedenleri ve niçinleri yalıtamadığımdan belki de bu vakur duruşum fazlasıyla yadırgansam da. Elime geçen sadece hiçlik aslında her yazının ertesinde hissetsem de mutluluğu elimden almak istedikleri gün kadar aşikâr diğer yandan ve yavrusunu kol kanat germiş bir anne niyazında kelimelerim tükenmek bilmemekte. Donanımlı bir ruhun sıra dışı korkusu mu yoksa kaybetmenin eşliğine her geldiğimde? Neyi kaybedeceğim çok bariz: Keşfedemediğim o küçük kız çocuğunun çalınmış hayalleri mi yoksa beni girdaba sokan bu yüzden sığınyorum gökteki bilinmeze hem de kendimi bildim bileli.

Hep sorardım küçükken:”Tanrı nerede?”

Cevabını duymadan sadece göğe kaldırır başımı ve boydan boya süzerdim evreni görebildiğim kadarıyla ve bilirdim beni yukardan çağırdığını. Korkup sevdiğim tek varlık. Sevip beni koruyan yegâne güç. Ve çağladıkça içimdeki sevgi hele ki bölüşemezken tüm yükümü alan ve beni her halükarda kabullenen. Neden konuşmadığı hep zihnimi kurcalamıştır sanırım verecek cevabı olmadığı için ve bildiklerimi bilip de yüzüme haykırmazken yoksa nasıl sahip olurum İlahi Aşk'a.

Pessoa'nın vurguladığı şu cümleye bakar mısınız?

”Bunu acı, ironik bir öngörü söylüyor bana, aynı zamanda bu kesin bir gerçeklik olduğu için zihinsel yönden de avantajlıyım.”

Ne amaçla telaffuz ettiği belli olmasa da sığınağında güçlü bir imge yığını söylediği bu cümle yürekten inanıp desteklediğim ve savımı kolaylıkla savunabileceğim.

Sevmek iken evrenin varoluş amacı ne gerek var nefrete deyip geri çekildiğim kaçınıcı muharebe kim bilir ve aklıma düşen üç savaş:”Bedir, Uhud, Hendek”

Ne alakası var demeyin mademki Peygamber efendimizin ümmetiyiz her birimiz değil miyiz kendi doğrularımız uğruna bireysel savaş veren.

Kan dökmek de gözyaşı akıtıyoruz ve sefil varlıklarımız yeri geliyor esir düşüyor. Esir almasam da esir verdiğim duygularım bazen hüzne gebe bazen eşsiz bir mutluluk yüzüme gözümde bulaşan her ne kadar sık sık dışarı yansıtmasam da. Ama tek gerçek çalıntı olmadığı mutluluğumun ve girizgâhtaki tüm umutsuzluk yerine konuşlanıyorum gönül bahçemde boydan boya umut tohumları serpiştirmişken.

Acıyı muştulamak hiç de zor değil hele ki sahte, yararsız ayrıntılar ile donatılmışken evren gerçeğe âşık oluyoruz belki bir insan belki bir edim belki de bir hayal. Yine de posasını çıkardığımız her eski gün biz bir sonrakini büyük bir şevk ile beklerken.

”...düşlenmiş imgeler dünyasından, eşit paylar alarak doğmuş bilgeliğim ve hayatım.(Pessoa)

Nizamı yitik olsa da zaman zaman ya da devrik bir sevda iken peşine düştüğümüz düşsel yolculuğumuz sürdükçe payidar olacak varlığımız ve umutlarımız.